Na malém nádraží a Vlak do stanice Túžba

Ještě jednou se vrátíme k soutěžním nevítězným trapsaveckým příspěvkům letošního ročníku, které se dotýkají vlaků. V dalších týdnech představíme čerstvější událost, kterou se stala psavecká slezina, která proběhla minulý víkend na bývalé faře v Těnovicích a celá se týkala vody. Protože trampové a vodáci odjakživa patřili k sobě. A protože na slezině zaznělo několik velmi zajímavých básniček i povídek, které by jistě byla škoda neuveřejnit.

Příjemné čtení

Belmondo

Na malém nádraží

Na malém nádraží, kam vede jenom cyklostezka,
s ulomenou borovicí a starou pumpou bez vody,
tam scházíme se dlouhý roky, tak i dneska
a máme pro to všichni svoje důvody,

někdy jsou stromy plné ptáků, včel a květů
a jindy stojíš po kolena v závějích,
ale pokaždé s touhou skrytou v amuletu,
který nosíme na srdcích v nadějích,

že spolu zase horu pokoříme a dojdeme k pramenům všech řek,

že se k ránu pod převisem probudíme, bez ohledu na stav duše, těla i věk,
že první oheň zapálí a jiný dá druhému pít, další pár starých vtipů kouřem prohodí,
jóó s ranní rosou struny znějí nějak líp ….

Luděk Don Šácha

Vlak do stanice Túžba

Ráno o šiestej hodine začalo nastavené budenie v mobile vrieskať obľúbený šláger. Lukáš otrávene otvoril oči, rukou mátožne šmátral po pôvodcovi hluku a tlačidlom vypol odviazaný rokenrol.

„Asi som to včera trocha prehnal," premietal pod prúdom studenej vody v sprche. Rozlúčkový večierok vo firme. Nikto nechápal, prečo podal výpoveď. V dnešnej dobe, keď každý hľadá zamestnanie, opustiť také teplé, lukratívne miesto a na všetko sa vykašlať.

„Zbohom a šatka pondelkovým poradám !" Firemná zasadačka pôsobila vždy ako márnica a zhromaždení zamestnanci, tak trošku stuhnutí ako smútoční hostia. Šéf vrieskal, úkoloval, vyhrážal sa, plánoval, zadával prácu na celý týždeň.

Lukáš sa usmieval. Už bude zamestnancov len stretávať. Obýval prvé poschodie vily, ktorú zdedil po starom otcovi. Celé prízemie prenajal firme, v ktorej pracoval. Teraz tu bude mať iba domov. Kde je to vlastne doma? Ako napísal v jednej svojej básni Magor, „tam, kde máš strechu nad hlavou a skobu na klobúk, doma je tam, kde sa môžeš obesiť." Pri týchto úvahách sa ponáhľal ulicou na železničnú stanicu. Na chrbte batoh a cez rameno zavesenú fotografickú brašnu. Mierne kríval na pravú nohu.

Vedel, že ako dosadne na zelené koženkové sedadlo s dierami a vyďobaným zožltnutým

molitanom, hneď ho premôže spánok a on sa mu rád poddá. „Hurááá, dve hodiny sladkého driemania pred sebou!“

„Máte tu voľné?“ opýtal sa zbytočne. Videl, že miesta v kupé je viac ako dosť. Postaršia žena zdvihla unudene oči od rozčítaného Nového Času a pokývala hlavou. Mladík s walkmenom ho prešiel pohľadom a tiež nič nehovoril. Lukáš odložil tornu do úložného priestoru pre batožinu. Brašnu s fotoaparátom položil vedľa seba na sedadlo a popruh si omotal okolo pravej ruky. Zavrel oči. Načúval pravidelnému rytmu kolies.V hlave mu znela pieseň Greenhornov o drnčaní pražcov Oranžového expresu. Myseľ mu voľne kmitala sem a tam. Ako v nemom filme sa objavovali osoby a udalosti. Ľudia sa vynárali z jeho minulosti a zase mizli.

Cítil dievčenské pery na svojich. Bola to Lenka, ta krehká blondínka, s ktorou vtedy na školnom výlete prvý krát okúsil, aké je to super bozkávať sa s dievčaťom. Dokonca s nimi neskôr začala jazdiť na vandre. Kde je jej teraz koniec? Počul, že sa z nej stala protivná oplieskaná mamina, ktorá stojí pri šporáku, troch ukričaných smradov za sebou a štvrtého čaká. Aspoň to hovoril osadník Číča.

Pred očami mu defilujú fotografie osadníkov a kamarátov, ktoré spravil na rôznych vandroch a potlachoch. Najprv snímky len tak, pre radosť priateľom. Neskôr sa začal o fotografovanie intenzívnejšie zaujímať. Očarovala ho železnica. Stovky fotiek zabudnutých, zrušených tratí, úzkokoľajok, vlečiek, semaforov, výhybiek, viaduktov a mostov. Prvý honorár dostal za fotografiu koľají a semaforu v zapadajúcom slnku, ktorú uverejnili železničné noviny. O tri roky neskôr pre nich nafotil kalendár pomenovaný Nostalgické spomienky na zašlú slávu. Lukáš neustále sníval o tom, že ho vlak dovezie na nejaké neznáme miesto, zabudnutú trať alebo opustenú zástavku uprostred lesov. Opájal sa tou absurdnou predstavou.

Potom nastal zlom. Havária rozdelila jeho život na predtým a potom. Tá prekliata búračka ho uväznila do kresla na dvoch kolesách. Jedného jesenného odpoludnia ho auto odhodilo z veselého bezstarostného sveta do sveta smútku a samoty. Operácia, zošraubovaná pravá noha, vozík a liečebný pobyt v Piešťanoch. Žena, keď zistila, že pravdepodobne zostane do smrti na vozíku, sa s ním rozviedla. Zo začiatku si to nechcel priznať, že až kam jeho pamäť siaha, boli v ich spolunažívaní pukliny, ktoré sa postupne zväčšovali, až vytvorili kráter, kam manželstvo nenávratne zahučalo. Ešteže spolu nemali deti.

V tom období zažíval pocity, keď sa mu vôbec nechcelo žiť. Spomína na úteky z reality do šialenstva, depresií a úvah o samovražde. Vtedy sa bál a hovoril si, že je zbabelec, že to

nezvládne a zostane na vozíku. Cezo všetko nekapituloval. Podržali ho osadníci, ktorí ho navštevovali v nemocnici a potom mu pravidelne posielali maily a volali do Piešťan. Počuje hlas vrchnej rehabilitačnej sestry Hnátovej, ostrý ako britva. V skutočnosti sa volala Eva Nožičková, ale pacienti ju takto premenovali.

„Ak nebudete cvičiť podľa mojich pokynov, nikdy nebudete chodiť a zostanete na vozíku!“ Mal chuť ju rozdriapať ako kus nepotrebného papieru a odhodiť do recyklovaného odpadu. Snažil sa, cvičil podľa pokynov, strašne to bolelo, ale nevzdával sa. Postupne začal chodiť, najprv pomocou francúzskych palíc, potom bez nich. Teraz iba mierne kríva. Jazva na jeho tvári mu dodáva výraz drsného muža, na ktorého letia ženské. V okolí mu začali hovoriť de Peyrac.

V dobe svojich rehabilitácií sa začal venovať fotografovaniu stromov. Táto vášeň ho neopustila. Keď ešte pracoval vo firme, chodil pravidelne do parku fotiť mohutný platan. Platan a štyri ročné obdobia. Platan a detaily kôry. Platan a jeho korene... Snímky mali úspech. Dokonca v miestnej galérii prebehla úspešná výstava jeho fotografií nazvaná Hľadanie koreňov. Napadali ho znepokojivé otázky: „Kam vlastne patrím? Kde mám svoje korene? Tohto roku mi bude tridsaťpäť rokov, prečo som sa ešte nikde neusadil?“ Myšlienky mu chaoticky vírili hlavou.

Otvoril oči. „Kde to som? Kde sme to vôbec zastavili?“ Kupé bolo prázdne. Prešiel vagónom. Nikde ani živej duše. Vonku sa začalo šeriť. Nahodil si batoh a vystúpil. Okolo sa hrôzostrašne týčili mohutné listnaté stromy.

„Halóóóó, je tu niekto?“ zakričal. Nikto neodpovedal. Vydal sa smerom k lokomotíve. Žiadna tam však nebola. Vagón stál na slepej koľaji pri betónovej zarážke zarastenej žihľavou a trávou.

„Halóóóó!“ zvolal znova. Odpovedalo mu iba šumenie stromov. V tom začul hudbu. Uprene sa pozrel tým smerom. Dole preblyskovalo akési svetlo. Vydal sa rázne z kopca. Pravá noha mu začala drevenieť a brnieť. Hudba naberala na intenzite. Na lúke svietili farebné svetlá lunaparku. Z ampliónov zneli Růže z papíru od Nedvědovcov.

V kruhu s priemerom snáď päťdesiat metrov jazdil po koľajniciach stále dokola minivláčik. Vo vagóne, hneď za lokomotívou, sedel strapatý blonďavý asi desaťročný chlapec. Lukáš si spomenul na svoje cestovanie autostopom a pravá ruka mu automaticky vystrelila k stopárskemu signálu na zastavenie. Z plechovej búdy vyliezol potetovaný svalovec napasovaný v tesnom bielom tričku. Na krku sa mu blýskali masívne reťaze, ktoré by určite stačili pre celú punkovú kapelu.

„Čo to robíš, debil? Chceš, aby ti to otrhlo paprču?“

„Rád by som sa odviezol, môžem?“ zaprosil Lukáš.

„Toto je súkromná akcia, púť skončila včera,“ odpovedal mu svalovec.

„Prosím, len tri kolieska.“ skuhral.

„Tak dobre, ale nie že mi to tu celé pogrciaš,“ povedal majiteľ atrakcie a zatiahol za nejakú páku. Vláčik zastavil. Lukáš nastúpil do vagónu hneď za strapatého chlapca.

„Kam ideš?“ opýtal sa chalana.

„Neviem, a ty?“

„Tiež neviem, tak to sme dvaja. Hľadám ten smer a správnu cestu celý život. Snáď sa mi podarí, niekedy ju nájsť,“ odpovedal mu.

„Konečná, vystupovať!“ zvolal potetovanec. Vlak zostal stáť. Obidvaja cestujúci vystúpili. Z dverí maringotky vyšla čiernovlasá kráska s obrovskými zlatými kruhmi v ušiach. Poslala Lukášovi vzdušný bozk a spiklenecky naňho mrkla. Zamával jej a kríval smerom k lesu.

Nevie ako dlho šiel. Svitalo. Konáre stromov sa kývali vo vetre a lístie šepkalo prastarými magickými hlasmi. Pravá noha začala znovu drevenieť. Zastavil sa, zhodil batoh a vzpažil ruky k nebu. Vietor s nimi pohyboval zo strany na stranu. On sa tomu so samozrejmosťou poddával, akoby tomu tak bolo od nepamäti. Cítil, ako mu vlaha skrz prsty na nohách postupne prúdi do celého tela. Čerpal vlahu z vnútra zeme, bohatou sieťou koreňov, až k svojím smädným ústam. Dýchal korunou sviežich zelených listov. Začalo popŕchať. Lukáš zrazu vedel, že tu v lese má svoje miesto, svoj domov. Prileteli vtáci a hľadali úkryt v jeho korune pred dažďom. Načúval novým priateľom z vtáčej ríše, ktorí mu štebotavo vyprávali svoje podivuhodné príbehy.

Miroslav Miky Marusjak